

Els Comunis-Podemos, les grans operacions d'Estat i la independència unilateral

written by Blanca Serra | 15 d'agost de 2016

Diuenge 26 de juny hi havia convocada la segona tongada d'eleccions espanyoles, després que la primera del 20 de desembre de 2015 havia desembocat en el fracàs per formar un govern a l'Estat Espanyol; la pilota, doncs, torna a estar a la teulada dels partits que es reparteixen la majoria dels escons del Parlament i el Senat espanyols.

Hi ha molts analistes polítics que comparen la situació política actual,- la sorgida a partir dels moviments com el 15 M i a Catalunya a més a partir del 2009-2010, quan es fa evident que el postfranquisme autonòmic és un fracàs social, polític i econòmic- amb la coneguda com "etapa de la transició immediatament postfranquista". Aquesta etapa políticament s'articulà entorn de pactes politicosocials com la Llei de Reforma Política (1976), els Pactes de la Moncloa (octubre del 1977), l'elaboració de la Constitució (1978), accions com la legalització del PCE (abril 1977); això culmina amb una dissolució de les Corts franquistes (maig 1977) i unes eleccions el juny del 1977; el resultat de les eleccions no va satisfer ni els franquistes ni els protectors dels EEUU; sobretot, els resultats als Països Catalans van destacar un protagonisme d'una esquerra combativa i poc espanyola pel gust de molts; és aleshores que s'organitzen unes grans operacions d'estat que culminaran amb un cop d'estat militar el 1981 i la fi de la transició tal com s'anava desenvolupant fins aleshores. Les operacions d'estat van ser triples: operació Tarradellas al Principat, batalla de València i construcció del blaverisme al País Valencià i presentació de la monarquia Juancarlista com el dic que va contenir el cop d'estat i garantir la transició cap a una democràcia que realment s'ha

mostrat de molt baixa qualitat i totalment controlada pel joc dels partits polítics, els interessos de les grans corporacions i l'entramat mediàtic de premsa, ràdio, TV i xarxes socials.

En la situació política actual, que molts consideren que ha iniciat una segona transició, podem fixar entorn del 2010-2011, també s'estan desenvolupant grans operacions d'estat, bàsicament per anul·lar el moviment per la independència que té el seu epicentre al Principat de Catalunya però que molt fàcilment tindrà repercussions a la resta de Països Catalans.

Han trigat al poder espanyol a veure que els catalans anàvem d'una manera seriosa cap a la construcció de la República Catalana Independent però quan han admès –després d'accions com les mobilitzacions de la Plataforma pel Dret de Decidir (PDD), el seguit de consultes populars sobre la independència a més de 500 poblacions, (2009-2011) la consulta/referèndum popular del 9 de novembre de 2014, les eleccions plebiscitàries del 27 de setembre de 2015...- que anàvem cap a una declaració unilateral d'independència, s'han posat ràpidament a la feina, en tres aspectes principals:

1.- Posar tota la maquinària mediàtica al servei de qüestionar la força del moviment independentista: per tirar endavant aquest objectiu s'està insistint una vegada i una altra que el moviment va a la baixa, que està aturat, que és una olla de grills, que té uns dirigents permanentment barallats, que de cap de les maneres en les eleccions que hi ha hagut, (les europees, les municipals, les autonòmiques plebiscitàries, les dues últimes estatals) s'ha manifestat la força d'aquest projecte sinó la seva debilitat i desorientació. Han jugat amb els números, amb els escons, amb els votants, han mentit, han tergiversat i han imposat lectures intoxicadores. I han aconseguit que una part del moviment es cregui aquestes interpretacions i s'apunti al desànim, fins i tot empassant-se que 62 escons d'una candidatura conjunta més 10 escons de la

CUP no eren prou demostració de força, quan el segon grup el seguia amb 25 escons; hi ha un seguit d'instàncies polítiques que s'han apuntat a la idea que el 27 de setembre hi hagué una xifra de votants als grups independentistes que no arribava al 50% (però s'hi acostava molt) i, sense posar en qüestió ni els vots dels grups que s'havien instal·lat en l'ambigüitat tipus CSQEP, el partit animalista, o UDC ni tota la tupinada del vot exterior, van comprar la versió de "plebiscit fracassat" que interessava als unionistes. Crec que va ser un error i continua sent un error admetre aquesta lectura i les seves conseqüències. De moment, podem dir que l'operació d'estat contra el 27S està sent un èxit relatiu, per a l'Estat Espanyol, perquè a més ha introduït elements de dubte respecte al full de ruta, al paper de la unilateralitat, de la insubmissió, dels calendaris... Jo estic convençuda que es va passar del 50% de llarg, però no hi ha hagut voluntat política d'intentar demostrar-ho.

2.- El segon aspecte té a veure amb la feina que s'està fent des de les clavegueres de l'Estat en col·laboració amb els aparells executiu, legislatiu i judicial: l'executiu pren decisions, sobretot d'estrangulament econòmic, i mesures de tot tipus contra el país, el seu sistema sanitari, l'educatiu, la llengua, les comunicacions per terra, mar i aire.

Tot el que poden rebentar, destrossar, endarrerir, ho fan amb autèntica dedicació; el legislatiu es dedica a reblar amb tota mena de decrets, lleis, etc., etc. aquestes mateixes intencions; el judicial, en conxorxa obscena amb els altres aparells, a través dels tribunals Constitucional, Suprem i totes les instàncies judicials de caràcter autonòmic ja hem vist com actuen: sabem de la conxorxa entre el ministre de l'interior espanyol i el fiscal anticorrupció de Catalunya, però aquesta segur que és una de les moltes conxorxes que es deuen estar produint amb epicentre tant als diversos poders polítics com als centres de decisió o lobbies empresarials unionistes, com ja han sortit el grup Planeta, el Godó, el Freixenet, els que es reuneixen en el lobby Puente Aéreo,

sectors de les elits eclesiàstiques i de la banca, i tot el servei diplomàtic exterior, etc. Aquest aspecte continuarà i hem de comptar amb la seva existència i per tant, ser tan cauts com malpensats; no donar-los el més mínim peixet ni caure en els seus paranys i provocacions; no menystenir-los en absolut: si dues de les seves "bèsties a matar" han estat en Mas i en Xavier Trias hem de tenir clar on són ara aquests dos polítics: un a la paperera de la història i l'altre a l'oposició separat de la guanyadora només per 17409 vots; no es pot dir que hagin fet una mala feina des de les clavegueres! Ni que no sàpiguen jugar amb les cartes de l'enemic.

3.- El tercer aspecte es refereix al sistema dels partits polítics, els que són una sucursal de partits estatals espanyols i els que són d'obediència catalana (o dels respectius Països Catalans); és en aquest terreny i de cara a avortar i crear problemes al moviment independentista que l'operació d'estat gira al voltant sobretot de Podemos i les seves marques a tot l'estat, amb la possibilitat que als Països Catalans i a Euskalherria siguin un autèntic tap polític que desviï la força d'una actuació unilateral. Per això era tan important que l'Ajuntament de Barcelona no continués en mans d'un equip de CIU i per això les clavegueres van treballar per anul·lar aquesta possibilitat: ara tenim un ajuntament -capital del país, aliat al PSOE i contrari a l'independentisme, que ha comprat i fa servir "la puta i la ramoneta" i té com a model la Barcelona maragalliana dels Clos i Hereu. Des de l'unionisme veurem com es dóna aire a forces mig mortes com la Unió de Duran-Espadaler i se li riuen una pila de gràcies al nou equip Barcelona en Comú-PSOE de l'ajuntament de Barcelona. Els comuns de Catalunya ja han anunciat que el seu objectiu ara serà desallotjar Junts pel Sí del Palau de la Generalitat: és a dir traslladar el tripartit (Comuns-ICV-PSOE-PSC) també a l'altra banda de la Plaça de Sant Jaume. Això realment en el context català (a Espanya els Podemos són un moviment regeneracionista espanyol clàssic que

s'ha demostrat força inofensiu), és una operació d'estat important: requereix que les forces reunides a Junts pel Sí no solament es desuneixin sinó que s'enfrontin, que la nova Convergència no se'n surti i que el moviment independentista quedi encallat i deixi de parlar d'insubmissió i unilateralitat tant en forma de, dues accions polítiques, que no tenen per què ser excloents, com en una de sola.

La sortida:

Aquest estiu fins a l'11 de setembre tot fa pensar que serà un moment clau per encarar la fase final dels coneguts 18 mesos. Tant l'ANC com altres instàncies populars es pronunciaran sobre el referèndum unilateral, vinculant i definitiu, estretament lligat a la Declaració Unilateral d'Independència i a la construcció parlamentària de la República Catalana Independent.

El resultat de les eleccions estatals, amb una clara frustració d'una tercera via, amb la victòria de l'antic règim a l'Espanya de sempre, reforça definitivament la via unilateral a Catalunya. L'operació d'estat dels comuns a Catalunya té molts números per fracassar perquè els seus dirigents abans de pensar a ser una força de govern decisiva en la República Catalana sembla que s'estimen més mantenir la submissió a una Espanya comandada pel PP i a ser una sucursal autonomista més. El grup podemita al Parlament de Catalunya s'esforçarà més a votar no a la moció de confiança a l'actual president de la Generalitat que no pas a tirar endavant el dret de decidir o dient-ho clarament el dret d'autodeterminació.